

Rom 3, 25-26

25 og 26: Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort. Ved dette ville Gud vise sin rettferdighet i den tid som nå er, så han kunne være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus.

Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol. "Stilte til skue" er et tydelig uttrykk for at Guds hensikt var å holde noe fram så synlig at alle kunne se det. Gud har ikke bare gitt sin Sønn, men også for alles øyne stilt ham til skue i hans blod som en nådestol (sv: ett forsoningsoffer), på samme måte som slangen i ørkenen ble satt på en stang, så alle kunne se ham. Og apostelen bruker dette uttrykket "stilte til skue", fordi hensikten hans på dette stedet er nettopp å tale om hvordan Gud "offentlig", dvs. overfor all verden, ville vise fram Guds rettferdighet i og med vår benådning.

I hans blod, i hans eget blod. Denne ypperstepresten var selv også offeret, slik vi leser i Heb 9: 12: "med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen én gang for alle, og fant en evig forløsning". Når vi leser ordet "blod" skal vi selvsagt også huske på Kristi lidelse gjennom hele hans jordiske liv. Men det er vidunderlig, det Skriften sier om selve blodet. Tenk på hele den store offertjenesten Gud hadde påbudt, som et forbilde på det store forsoningsoffer/nådestolen i Kristus. Der var ingen ting det ble lagt så mye vekt på, som blodet. Skriften sier: "Etter loven blir nesten alt rensset med blod. Og uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt" (Heb 9: 22). Et bemerkelsesverdig Herrens ord leser vi også i 3Mos 17: 11: "Blodet er det som gjør soning, fordi sjelen er i det".

I verset foran har Paulus sagt at vi blir rettferdiggjort "ved forløsningen i Kristus Jesus". Det er denne forløsning/gjenløsning han nå forklarer grundigere, ved å si at Gud har stilt sin Sønn fram (til skue) som en nådestol (sv: forsoningsoffer), for å vise sin rettferdighet, fordi han hadde båret over med de synder som før, under Guds tålmodighet, var gjort. Nådestolen (2Mos 25) var lokket på arken. I arken ble loven, de ti bud, oppbevart. Likeså en krukke med manna, og Arons stav som hadde blomstret. Arken var laget av akasietre, kledd innvendig og utvendig med gull, og plassert i det aller helligste i tabernaklet, "hvor bare ypperstepresten gikk inn, én gang om året, og da ikke uten blod som han bærer fram for seg selv og for folkets forseelser". Blodet ble stenket på nådestolen som var av rent gull. Ser du det herlige budskapet i dette? Under vandringen skulle de bære med seg i arken: Loven (de ti bud) og minnene om at vi har en underets Gud som sørger for alt det vi trenger, først og fremst åndelig mat (mannaen), og selv peker ut sine åndelige ledere (Arons stav). Men selv disse guddommelige vitnesbyrd, bl. a. loven, gitt dem av Gud selv, var skjult av nådestolen (lokket) i rent gull, hvor soningsblodet for folkets synder ble stenket.

Ved troen*. Bare ved troen får vi del i all denne nåde, sier Paulus. Dvs. ikke gjennom noen vår gjerning eller fortjeneste. Bare ved å ta imot.

[* Grunnspråket viser tydelig hva midlet er, som vi mottar forløsningen ved. Ordene "i hans blod" hører klart sammen med "som en nådestol", og hører altså ikke sammen med ordene "ved troen". Gr. tekstens ord sier "gjennom hans eget blod". Dermed viser det, som i Heb 9: 12, at på samme måte som forsoningsofferet i GT skjedde gjennom dyrenes blod, så var Kristus et forsoningsoffer, en nådestol, gjennom sitt eget blod.]

For å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort. Det han her mener med Guds rettferdighet, forklarer Paulus straks i v. 26, hvor han sier: "Ved dette ville Gud vise sin rettferdighet i den tid som nå er, så han kunne være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus" (sv: som er av Jesu tro). At Gud er rettferdig, samtidig som det er ham som rettferdiggjør dem som tror, det er denne Guds rettferdighet som skulle bevises ved at han stilte sin Sønn til skue som en nådestol, et forsoningsoffer. Her er dermed "Guds rettferdighet" den rettferdighet han utøver i lovens håndhevelse (som dommer). På denne måten har vi her det herlige budskapet om at Gud har gitt sin Sønn til en forsoning, en nådestol, til skue for alle mennesker og ånder, - så de kan se at det er i fullkommen overensstemmelse med hans guddommelige rettferdighet (som dommer) i håndhevelse av loven, når han benåder syndere. At det ikke skjer ved noen ettergivelse overfor noe som helst ord i loven, men med bakgrunn i en fullkommen oppfyllelse av loven.

Når Gud ville vise sin rettferdighet gjennom Kristi forsoning, så var det to forskjellige forhold han ville belyse. For det første (v. 25): Guds langmodighet gjennom Det gamle testamentes tid. Eller som Paulus uttrykker det: "fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort". Det andre (v. 26) var at han i den tid som nå er, fullkomment benåder og "rettferdiggjør" de syndere som tror på Kristus. Det er disse to forhold Paulus tenker på i disse to versene. Når det gjelder det første forholdet, er det som om apostelen vil si: Gud har i tidligere tider ikke møtt synderne med den fulle avstraffing etter loven. For om Gud skulle ha vist sin fulle dommerrettferdighet, og dømt menneskene slik de fortjente etter loven, så ville han ha utryddet menneskene fra jorden. Ikke bare ville alle hedningefolk blitt tilintetgjort, men også Israel. Men dette ville ikke vært overensstemmende med den frelsesplan Gud hadde med hele menneskeheten, som lå skjult i hvordan Gud hadde handlet med Israel. I hele den tiden som gikk forut for Sønnens komme, synes hele verden å ha hvilt i skyggen av Guds langmodighet.

Men når Kristus kom, skulle denne tålmodighetens tid være slutt. Da skulle det åpenbares hva denne langmodigheten var grunnet på. Da skulle de få se den guddommelige rettferdighet avkreve alle synderes straff etter loven, gjennom den enbårne Sønnens blodige død på korset. Dermed vil Paulus si til sine stolte jøder: Dere grunner deres kjødelige sikkerhet på et bedrag, en falsk tanke om Gud, som om han ikke skulle være så nøyeregnende, ettersom dere ikke har sett hans fullkomne soningskrav over dere. Men i Kristi blodige død skulle dere få se hans fullkomne rettferdighet. Og at han ikke har

utslettet dere, det har også bare sin grunn i den forsoning som var lovet. At dette er meningen med bibelordet, kan vi se av flere liknende ord fra apostlene, f. eks. Apg 17: 30, 14: 15, Rom 13: 11-12.

Om det andre forholdet sier Paulus: "Ved dette ville Gud vise sin rettferdighet i den tid som nå er, så han kunne være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus" (sv: den som er av Jesu tro). Her tales det om mer enn bare overbæren langmodighet. Her kommer vi til det som er av bare nåde, at han gjør den rettferdig som har troen på Jesus (som er av Jesu tro). Hvordan dette, å fullkomment rettferdiggjøre syndere, kan være guddommelig rettferdighet, det skulle Kristi grufulle og blodige død vise. Å, for noen frydefulle ord for vårt hjerte vi finner her! Paulus sier at Herren Gud har stilt sin Sønn til skue i hans eget blod, som en nådestol, for at alle skulle få se rettferdigheten ved at han rettferdiggjør de troende. Han har fremskaffet den forsoning loven krever, for at han både kunne "være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus".

Hadde han ikke fremskaffet en etter loven fullkommen godtgjørelse for alle våre synder, så hadde han ikke kunnet rettferdiggjøre syndere - og samtidig selv opprettholde sin fullkomne rettferdighet i håndhevelse av loven. For denne rettferdigheten krevde at syndere skulle straffes, - ikke rettferdiggjøres. Men nå er en forsoning skjedd etter loven. Da kan han "selv være rettferdig og gjøre den rettferdig som er av Jesu tro", slik ordene i grunnteksten bokstavelig lyder. Rop av jubel, dere himler! Rop med fryd, dere jordens dybder! På denne måten skjer synderes benådning helt i samsvar med selve den guddommelige rettferdigheten. Og var det ikke slik, da kunne jeg ikke holde ut i troen på Guds nåde. Jeg ville alltid tenke at Gud måtte bli trøtt av min uendelighet av synder.

Men nå har den store Herren Gud fattet en evig frelsesplan, som er slik at selve rettferdigheten krever vår benådning. For det ville ikke være rettferdig å avkreve oppgjør to ganger for samme skyld - ! Er det sonet for våre synder med Jesu blod, så skal ikke soning kreves av oss - så lenge Gud er rettferdig, og ikke forkaster den løsepengen han selv har forordnet for våre synder (konf 1Joh 1: 9).

Guds rettferdighet i dette at syndere benådes og rettferdiggjøres, er dermed framstilt i et strålende lys i Kristi forsoning: "nådestolen". "Ingen har noensinne sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, han har forklart ham". Guds uendelige barmhjertighet, og fullkomne rettferdighet, de dypeste egenskaper i Gud, ser vi stråle fram i Kristus. Han gav rettferdigheten alt det den kunne kreve, slik at Han som er rettferdig kunne forkynne nåde og frelse, såvel som barmhjertighet, til hver troende synder. Nå skal vi få se at Gud ikke bare er så nådig, men også så "trofast og rettferdig, så han forlater syndene". I stedet for å nøye seg med et delvis oppgjør etter lovens krav, fordi det ikke var mer å hente hos den fortapte synder, har han nå vendt seg til den rike garantisten og fått fullt oppgjør. Og hvis vi kunne fatte den personens betydning, som har fremskaffet dette oppgjøret, så ville vi erkjenne at i hans død er den guddommelige rettferdigheten blitt fullkomment forherliget.

Jord och himlarna sig fröjde:

Gud och vi nu äro nöjde.

Rom 3, 27

27: Hvor er så vår ros? Den er utelukket. Ved hvilken lov? Gjerningenes lov? Nei, ved troens lov.

Hvor er så vår ros. Alle mennesker, uten unntak, "er under synd". Og vi blir rettferdiggjort bare "av hans nåde", bare "ved forløsningen i Kristus Jesus". Hvor er så din ros? Den er utelukket. Paulus sier ikke at vår ros er litt redusert, men totalt "utelukket", fullstendig avvist. For den som har utrettet og lidt mye for å forsake all synd, oppfylle sine plikter og gjøre mange gode gjerninger, er det selvfølgelig temmelig hardt at en til slutt ingen ros har. Men, som vi har sett under v. 23, kan det ikke bli noen annen konklusjon. Slike fromme, alvorlige personer er jo fremdeles bare syndere innfor den store Herren Gud, og skulle etter loven kastes i helvete. Så må du da anse det for den største lykke at du kan stå der uten noen ros, sammen med andre store syndere, og få nåde.

Ved hvilken lov er da vår ros utelukket? Ikke ved gjerningenes lov. For den loven som krever våre gjerninger gir dog en viss ære til menneskene, ettersom den gir inntrykk av at de skal være istand til å kunne gjøre det loven krever. Men troens lov*, evangeliet, som sier: tro på Herren Jesus - denne loven bryter ned all vår ros. For den taler til oss: du duger ikke til noe som helst godt. Fall ned for Gud, søk bare nåde! Det samme har Paulus antydnet gjennom selve de navn han har gitt loven og evangeliet. Når han kaller loven for "gjerningenes lov", antyder han hvor dypt menneskene tror loven går. De tror den kan oppfylles ved gjerninger - og dermed gi noe å rose seg av (Mat 5: 22, 28). Hvis ikke det var deres holdning, ville det jo ført til at "ved loven kommer syndens erkjennelse". Og når han så som en motsetning til "gjerningenes lov" kaller evangeliet for "troens lov", så sier han dermed indirekte at alle våre muligheter og ros avskrives. For ordet "tro!", det sier meg: forsøk nå ikke mer å hjelpe deg selv! Det er forbi med alt ditt. Ta nå bare imot!

[* Ordet "lov" tilsvare her ikke en juridisk lov e. l., men som en kjemisk el. fysisk lov som sier at hvis du foretar deg dette eller hint, så får du et gitt resultat. "Troens lov" betyr da den lovmessighet som gjelder for den som lever troens liv.]

Slik oppsummerer Paulus endemålet i troens lov: "Derfor fikk han løftet ved tro, for at det kunne være av nåde" (Rom 4: 16). Her merker vi at troen stilles opp som motsetning til noe vi kan fortjene. Og nettopp dette er det som forklarer at det er ved "troens lov" vår ros er utelukket. Hele Guds råd til vår frelse går ut på "at intet kjød skal rose seg for Gud", men at "den som roser seg, han rose seg i Herren!" (1Kor 1: 29, 31). Tenk grundig over dette. Så vil du forstå at dette er et budskap som utelukker all menneskelig fortjeneste.